

Corneliu Coposu și Ambasadorul URSS

În toamna anului 1990, când m-am întors din Siberia, la PNȚCD, răceală și agresivitate. De ce, Doamne?! Întreaga conducere știe de ce. Domnul Corneliu Coposu fusese invitat la Ambasada URSS. Tovarășul ambasador i-a spus că nu înțelege de ce **Dreptatea**, ziarul PNȚCD, este oficina Societății Culturale București-Chișinău. Având în vedere că în Dreptatea din 28 august 1990 este comunicată opiniei publice românești întreaga conducere a PNȚCD-subsemnatul apărând în corpul membrilor supleanți ai Comitetului de conducere-adjuncții departamentelor centrale-bănuiesc că întâlnirea cu ambasadorul URSS a avut loc după această dată. Cu toată discreția, am fost împins afară din conducerea PNȚCD și de la **Dreptatea**.

Cei de la Președenție-Președinte Ion Iliescu- s-au speriat și mi-au reproșat că am fost la Boris Elțin (Federația Rusă), în conflict cu Mihail Gorbaciov (URSS). Le-am răspuns că pot repeta vizita, de data aceasta la d-l Mihail Gorbaciov. După ce le-am explicat și s-au convins că pot fi primit de Mihail Gorbaciov, au tăcut. De frica URSS, nici Corneliu Coposu nu a scăpat! Deși avea drum liber la Guvernul Elțin, nu a răspuns conform așteptărilor. Ar fi fost în interesul României și al Reîntregirii României. Atunci, Boris Elțin avea nevoie de aliați. Corneliu Coposu, nici după căderea lui Mihail Gorbaciov, nu a reușit să se mobilizeze pentru o astfel de vizită. Istoria îi oferise șansa ieșirii, în interesul României, pe prim planul vieții internaționale. Când era rugat și sfătuit să se întâlnească cu Boris Elțin, se ridica în picioare, înviorat, dar după câteva secunde, se așeza iar, abătut. Întrebând pe cineva, de ce această reținere, ezitare, neputință, mi-a răspuns, din cauza fricii pe care a acumulat-o în urma bățăilor primite în pușcărie, de la KGB-iști. A daug eu, KGB-iștii l-au supravegheat și după ieșirea din pușcărie și, neîndoielnic și după Revoluție. Cu alte cuvinte, nici Guvernul, nici Opoziția nu s-au angajat pentru Reîntregirea Țării. Este de notorietate publică faptul că membri PNȚCD, sfătuiți de conducerea PNȚCD, frâneau mitingurile Societății Culturale București-Chișinău în sprijinul fraților de peste Prut și al Reunificării Țării, determinând oamenii să nu mai vină la mitinguri, susținând că nu e momentul pentru asemenea activități. Să așteptăm până va fi răsturnat FSN de la Putere, până va ajunge PNȚCD la guvernare. A ajuns, dar ne-a dezamăgit pe toți. Dar să revenim în anul 1990, la **Discursul domnului Corneliu Coposu, Președintele PNȚCD** (Dreptatea, 4 decembrie 1990), rostit la Alba Iulia. Cuprinde o singură referire la teritoriile românești de

peste Prut, prin cuvintele Chișinău și Cernăuți, iată fragmentul: „Să închinăm grațierea țării, marilor făuritori ai României: Regele Ferdinand, Ionel Brăteanu, Take Ioneascu, Nicolae Filipescu, Nicolae Iorga, celor care au stat în fruntea obștei la Chișinău și Cernăuți“. Dar în **Cuvântarea ținută de d-l Corneliu Coposu la 1 Decembrie 1991** (Dreptatea 5/6 decembrie 1991)? Absolut nimic, nimic, nimic. Mai e loc de vreo îndoială de ce se petrecea la vârful, în conducerea PNȚCD? Tentativa de reinstaurare a comunismului, cunoscută sub numele de Puciul de la Moscova, din august 1991, a derutat PNȚCD, dovadă că prima reacție a unui lider PNȚCD, la Televiziune, a fost considerată regretabilă. Cuvântarea lui Corneliu Coposu de la 1 Decembrie 1991 ne adeverește că PNȚCD nu se eliberase de sindromul terorizant al Kremlinului. Corneliu Coposu, chiar în timpul Puciului, fiind solicitat să reacționeze, nu s-a pronunțat, în nici un fel, decât astfel: “ Dar dacă vin rușii?” Înțelegem această stare de spirit. Nu judecăm pe nimeni. Consemnăm doar date, fapte, atitudini, etc., așa cum au fost. Prin aceste mărturisiri nu am negat dorința fierbinte a lui Corneliu Coposu pentru Reîntregirea Țării. Își iubea țara și suferea în fața marilor nedreptăți făcute poporului român de către Moscova. A plecat la Domnul în 1995, cu un an înainte ca PNȚCD să ajungă la guvernare. Ne-a lăsat totuși, o cuvântare, ca un testament pentru Reîntregirea României, dar, prea târziu. Se impune deci să întârziem câteva rânduri asupra **Declarației privind Basarabia**-redactare Pop Iftene-text difuzat participanților la Congresul PNȚCD din ianuaie 1996. Declarația, după discuții, urma să fie votată și să devină document al acestui Congres, document de partid. Numai că s-a întâmplat ceva ce ar fi dezonorat orice partid. În timp ce autorul Declarației o citea, pe scenă, la microfon, alături de întregul prezidiu, un țărănist, din sală, se repede spre scenă și strigă spre Iftene Pop(1), de ce nu a ridicat problema Basarabiei când lucra la Ministerul de Externe, pe vremea lui Ceaușescu, iar spre prezidiu, s-o lăsăm mai încet cu Basarabia, cu acest teritoriu, deoarece nu avem temei să-l considerăm românesc. Prezidiul Congresului PNȚCD s-a înmuiat, s-a conformat și doar în trei-patru minute a scos de pe ordinea de zi Declarația, d-l Ion Diaconescu spunând, în plenul Congresului, că după Congres o vor îndrepta spre secțiile de tineret ale filialelor din țară... Și s-a înmormântat Declarația pentru Basarabia. PNȚCD încă nu ajunsese la guvernare. Să fi fost vorba tot de frica de KGB? Dar iată, Convenția Democrată, în 1996, câștigă alegerile. Partidul cel mai important, PNȚCD. Reprezentantul Convenției, prof. univ. Emil Constantinescu ajunge președinte al României. La câteva luni după investitură, ne surprinde pe toți, cedând Ucrainei, sudul Basarabiei, nordul Basarabiei,

Ținutul Herța, nordul Bucovinei (Și după cum se poate constata și Insula Șerpilor), fără să menționeze Pactul Molotov-Ribbentrop. E vorba de Tratatul cu Ucraina, prin care se recunoaște actualele granițe... așa, de parcă teritoriile rămase la Ucraina nu ar avea nici o legătură cu România.

Tot după preluarea puterii de către PNȚCD, urmașul lui Corneliu Coposu la conducerea PNȚCD, d-l Ion Diaconescu, la un an de la preluarea guvernării, a fost la Moscova. Deși Guvernul Federației Ruse își dăduse acordul de principiu încă din 1990, pentru școli în limba română în întreaga Federație Rusă, acord despre care PNȚCD a fost informat în detaliu, d-l Ion Diaconescu nu a ridicat problema protejării minorităților românești. Orice comentariu e de prisos. A se citi, spre edificare, Stenograma convorbirilor de la Moscova.

Gheorghe Gavrilă Copil, Societatea Culturală București-Chișinău, Dacia Eternă, București, 1999, p.50-52

(1)Pop Iftene, Basarabia din nou la răscruce, 1999- carte primită cu entuziasm și speranță la Chișinău și necesară patrioților din România.

Pop Iftene, Vecinătate și bună vecinătate în dreptul internațional, Editura științifică și enciclopedică, 1986- tratat de referință în relațiile internaționale dintre state.